

[Indenrigsministeren]

denne situation, og vi kan ikke tage deres pladser fra dem.

At der enkelte steder i landet har været behov for at få oprettet nogle få udstationeringspladser, ændrer ikke ved det generelle billede, og jeg vil gerne igen meget stærkt understrege, at afslaget til Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske ikke er udtryk for diskrimination, så lidt som afslaget til mange andre organisationer, som kommer med lignende ansøgninger og har gjort det igennem de sidste år, er det.

Pelle Voigt (SF):

Jeg er glad for, at ministeren så klart og tydeligt, som hun gør det i sit svar, fremholder, at man ikke længere i indenrigsministeriet og værnepligtsstyrelsen har den holdning, som man havde, da de første ansøgninger i begyndelsen af 1970'erne blev indsendt fra Forbundet af 1948, hvor man jo fik den besked, at man ikke anså miljøet i Forbundet for at være velegnet for civile værnepligtige.

Alligevel forekommer ministerens svar mig besynderligt. Jeg vil gerne spørge, om det er sådan, at ministeren af værnepligtsstyrelsen f. eks. er blevet forholdsvis det brev, som værnepligtsstyrelsen fik tilsendt den 9. december fra Militærnægterforeningen, og hvori Militærnægterforeningen pegede på, at der ud af 750 udstationeringssteder i Danmark i 350 tilfælde er tale om, at nægterne udfører arbejde, som har fået fagforeningerne på de respektive arbejdsområder til at protestere mod nægternes tilstedeværelse. Jeg kan huske, at der, da jeg selv var militærnægter, var stor diskussion om en lang række udstationeringssteder, hvad der fik mange nægtere til at gå i lejr i stedet for, fordi man ikke ville tage arbejde fra andre folk, noget, som er meget vanskeligt. Hvis der rent faktisk, som Militærnægterforeningen peger på, foreligger protester i så stort et antal tilfælde, var det så ikke en idé for ministeren at prøve at se på, om ikke man skulle lave en omfordeling i det hele taget?

Så vil jeg også godt spørge, om ikke det forholder sig sådan, at man faktisk nogle steder i landet har oprettet en række nye pladser på det seneste, om det f. eks. ikke er sådan, at der i november 1981 var ca. 20 ubesatte pladser i Århus, og at man bare i oktober-november oprettede 3 nye udstatio-

neringssteder, dels i Randers, dels i Århusområdet.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det er korrekt, og det var netop det, jeg sagde i mit svar, at der i Århusområdet er oprettet pladser. Det har helt andre grunde, som hr. Pelle Voigt sikkert også ved. Spørgsmålet om nedlæggelse af lejren i nærheden af Århus er det helt eksakte problem, som bliver rejst, og det nævnte jeg også i mit første indlæg.

Jeg vil godt sige til hr. Pelle Voigt, at jeg i anledning af, at jeg nu har fået denne forespørgsel fra lesbiske og bøsser, har bedt om at få en helt konkret liste over, hvad det er for nogle steder, vi har udstationeringer, sådan at jeg kan foretage den vurdering, som hr. Pelle Voigt nævner. Det kan jeg give tilsagn om, for det har jeg altså allerede sat i værk.

Men jeg vil godt gøre opmærksom på, at der er indgået nogle aftaler med nogle organisationer, som jo altså også er afhængige af, at vi kan opfylde de forpligtelser, som vi har indgået aftale om, og derfor er det ikke helt så nemt, som hr. Pelle Voigt gør det til, men jeg er meget opmærksom på problemet.

Pelle Voigt (SF):

Dette svar fra ministeren glæder mig væsentligt mere end det første, for det betyder jo, at der er håb om, at der sker en udvikling i sagen.

Den hidtidige argumentation fra indenrigsministeriet og værnepligtsstyrelsen om, at der var mere end pladser nok mange steder i landet, har nemlig betydet, at nyttilkomne foreninger, som måske var mere værdigt trængende eller lige så værdigt trængende, slet ikke kunne komme i betragtning, før militærnægterantallet blev betragteligt større, så jeg må da sige, at jeg hilser meget velkommen, at ministeren nu går det igennem og prøver at foretage en samlet vurdering af, hvem der egentlig har brug for disse ting.

Jeg vil så gerne spørge ministeren, om hun i den vurdering vil tage henvendelsen fra Militærnægterforeningen med, hvori man peger på, at fagforeningerne en lang række steder faktisk mener, at militærnægterne i overensstemmelse med de aftaler, som er indgået mellem værnepligtsstyrelsen og de